

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
av den 7 maj 1987*

Mål 240/84

NTN Toyo Bearing Company Limited m. fl., Osaka, Japan, företrätt av Werner von Simson, universitetslärare i Freiburg im Breisgau, och advokaten Malte Sprenger vid Oberlandesgericht i Düsseldorf, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokaten Claude Penning, 43, avenue du X-Septembre,

sökande,

möt

Europeiska gemenskapernas råd, företrätt av Erik Stein, i egenskap av ombud, med delgivningsadress hos Jörg Käser, Europeiska investeringsbanken, 100 boulevard Konrad-Adenauer, Luxemburg

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren John Temple Lang, i egenskap av ombud, med delgivningsadress hos Georges Kremlis, bâtiment Jean Monnet, plateau du Kirchberg, Luxemburg,

och

Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA), företrätt av advokaterna Dietrich Ehle, Ulrich C. Feldmann, Volker Schiller och Hilmar Nehm, Köln, med delgivningsadress hos advokaten Ernest Arendt, rue Philippe-II, Luxemburg,

intervenienter.

* Rättegångsspråk: engelska.

Talan avser ogiltigförklaring enligt artikel 173 i fördraget av rådets förordning nr 2089/84 av den 19 juli 1984 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa kullager med ursprung i Japan och Singapore (EGT nr L 193, s. 1, fransk version; svensk specialutgåva, del 11, volym 11).

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden Y. Galmot samt domarna F. Schockweiler, U. Everling, R. Joliet och J. C. Moitinho de Almeida,

generaladvokat: G. F. Mancini,
justitiesekreterare: S. Hackspiel, byrådirektör,

som beaktat förhandlingsrapporten och vad som framkommit vid den muntliga förhandlingen den 23 september 1986, under vilken sökanden företrädde av Werner von Simson och Malte Sprenger, svaranden av Erik Stein och H. J. Rabe, Europeiska gemenskapernas kommission av John Temple Lang och FEBMA av Dietrich Ehle, och

som hört generaladvokatens förslag till avgörande vid sammanträde den 11 december 1986,

meddelar följande

dom

- 1 Genom en ansökan, som kom in till domstolens kansli den 1 oktober 1984, har bolaget NTN Toyo Bearing Company Limited, Osaka, Japan (hädanefter NTN) i enlighet med artikel 173 i fördraget väckt talan om ogiltigförklaring av rådets förordning nr 2089/84 av den 19 juli 1984 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av kullager med en yttre diameter på högst 30 mm och med ursprung i Japan och Singapore (EGT nr L 193, s. 1).
- 2 Kommissionen hade genom förordning nr 744/84 av den 19 mars 1984 (EGT nr L 79, s. 8, fransk version, vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) infört en preliminär antidumpningstull på import av nämnda små kullager med ursprung i Japan och Singapore.
- 3 Såvitt gäller de för tvisten relevanta rättsreglerna och de faktiska omständigheterna i denna samt parternas grunder, invändningar och argumentation

hänvisas till förhandlingsrapporten. Handlingarna i målet i dessa delar återges i det följande endast i den mån domstolens argumentation kräver det.

Upptagande till sakprövning

- 4 Enligt rådets mening kan talan endast prövas i den mån den avser den antidumpningstull som påförts sökanden. Rådet har gjort gällande att eftersom den omtvistade rättsakten är en förordning så kan endast de bestämmelser i denna som direkt och personligen berör sökanden bli föremål för talan om ogiltigförklaring.
- 5 Enligt domstolens fasta rättspraxis, som kommit till uttryck bland annat i en dom av den 21 februari 1984 i förenade målen 239 och 275/82 *Allied Corporation m. fl. mot kommissionen* (Rec. s. 1005), är rättsakter om införande av antidumpningstullar enligt rådets förordning nr 3017/79 av den 20 december 1979 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT nr L 339, s. 1, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) av beskaffenhet att i den mening som avses i artikel 173 andra stycket i fördraget direkt och personligen beröra de producent- och exportföretag som kan visa att de utpekats i kommissionens eller rådets rättsakter eller att de berörts av de föregående undersökningarna. Rådet har inte bestritt att den omtvistade förordningen är av beskaffenhet att direkt och personligen beröra NTN, som nämns vid namn i förordningen i fråga.
- 6 Det skall emellertid påpekas att den omtvistade rättsakten inte innehåller allmänna regler för en grupp ekonomiska aktörer som alla utan åtskillnad berörs av den, utan i stället innehåller föreskrifter om införande av olika antidumpningstullar för en rad namngivna företag i Japan och Singapore som tillverkar eller exporterar små kullager, likväl som för andra icke namngivna företag som ägnar sig åt samma verksamheter i dessa länder. Det måste under dessa omständigheter medges att NTN personligen berörs endast av de bestämmelser genom vilka företaget påförs en särskild antidumpningstull och i vilka beloppet på denna tull fastställs, men inte av de bestämmelser genom vilka andra företag påförs antidumpningstullar.
- 7 Det följer av det ovanstående att rådets invändning om rättegångshinder skall godtas och talan avvisas i den mån den avser ogiltigförklaring av förordning nr 2089/84 i sin helhet. Däremot skall talan upptas till sakprövning i den

mån den avser ogiltigförklaring av de bestämmelser i den omtvistade förordningen som enbart gäller NTN.

Saken

8 Sökanden har åberopat flera grunder, som med hänsyn till de framförda argumenten kan indelas enligt följande:

- Metoden för beräkning av dumpningsmarginalen var rättsstridig och godtycklig.
- Kommissionens vägran att ta hänsyn till de prishöjningar som inträffat efter undersökningsperiodens utgång var rättsstridig.
- Kommissionens beslut att utan föregående prövning vägra att anta erbjudandena om prisåtaganden var rättsstridigt och saknade motivering.
- Den införda antidumpningstullen stod inte i proportion till den skada som gemenskapsindustrin orsakats.

I — Den av sökanden åberopade grunden enligt vilken metoden för beräkning av dumpningsmarginalen var rättsstridig och godtycklig

9 Med avseende på bedömningen av de av sökanden på denna punkt åberopade grunderna och argumenten måste först erinras om att i enlighet med artikel 2.2 och 2.3 a i rådets förordning nr 3017/79 anses en vara ha dumpats om dess pris vid export till gemenskapen är lägre än normalvärdet för en liknande vara, det vill säga det pris som vid normal handel skall betalas för likadan vara avsedd för förbrukning i exportlandet. I artikel 2.13 a i grundförordningen anges att med dumpningsmarginal avses "det belopp varmed normalvärdet överstiger exportpriset".

10 Av dessa bestämmelser framgår att exportpriset och normalvärdet utgör de jämförelsefaktorer varmed dumpningsmarginalen kan fastställas. Enligt artikel 2.13 b och c i förordning nr 3017/79 får dumpningsmarginalen "om priserna varierar fastställas transaktion för transaktion eller på grundval av de oftast förekommande eller mest representativa priserna eller på grundval

av ett vägt medeltal. Om dumpningsmarginalerna varierar får ett vägt medeltal fastställas.”

- 11 Av punkt 11 i den omtvistade förordningen framgår att normalvärdet i förevarande fall beräknades på grundval av ett vägt medeltal av priserna på hemmamarknaden. Av punkt 16 i den omtvistade förordningen framgår att exportpriset beräknades transaktion för transaktion. Det framgår av handlingarna i målet att denna metod innebar att de exportpriser som var högre än normalvärdet beaktades efter en fiktiv nedsättning till normalvärdets nivå och att det fastställdes ett vägt medeltal för samtliga fastställda exportpriser, oavsett om dessa var lägre än eller på samma nivå som normalvärdet. Dumpningsmarginalen fastställdes därefter genom en jämförelse mellan normalvärdet, som beräknats på grundval av det vägda medeltalet, och exportpriset, som beräknats transaktion för transaktion.
- 12 Sökanden har främst hävdad att sammanblandningen av metoderna för beräkning av normalvärde och exportvärde var rättsstridig.
- 13 Det skall i detta avseende först konstateras att de olika metoderna för beräkning av normalvärde och exportpris finns angivna i artikel 2.3–7 respektive artikel 2.8 i förordning nr 3017/79. Bestämmelserna i fråga innehåller flera olika, av varandra oberoende metoder för beräkning av varje jämförelsefaktor.
- 14 De olika beräkningsmetodernas oavhängighet av varandra bekräftas av ovan nämnda bestämmelser i artikel 2.13 b och c i förordning nr 3017/79, i vilka endast anges de olika metoderna för att beräkna dumpningsmarginalen, utan något krav på att de metoder som väljs för beräkningen av normalvärde och exportpris skall vara ensartade eller identiska.
- 15 Det skall därefter erinras om artikel 2.9 i förordning nr 3017/79 som lyder som följer:

”För att jämförelsen skall bli rättvis skall exportpriset och normalvärdet bedömas på jämförbar basis vad gäller varans fysiska egenskaper, kvantiteter och försäljningsvillkor.”
- 16 Av sistnämnda bestämmelse framgår dels att den syftar till att definiera vilka justeringar som kan göras av normalvärdet och exportpriset när dessa redan beräknats enligt de föreskrivna metoderna, dels att de föreskrivna justeringarna – i enlighet med vad som anges i åttonde övervägandet till

förordning nr 3017/79 – enbart gäller de mellan den inhemska marknaden och exportmarknaden iakttaga skillnaderna beträffande varornas fysiska egenskaper och kvantiteter samt försäljningsvillkor och handelsnivå.

- 17 Det följer av det ovanstående att bestämmelserna i förordning nr 3017/79 inte innehåller något krav på att normalvärdet och exportpriset skall beräknas enligt identiska metoder.
- 18 Sökanden har vidare gjort gällande att den av kommissionen använda metoden med beräkning transaktion för transaktion vid fastställande av exportpriset, innebär att hänsyn tas enbart till de exportpriser som är lägre än normalvärdet. Denna metod är därför godtycklig och medför att beräkningen av dumpningsmarginalen snedvrids.
- 19 Det skall på denna punkt anmärkas att valet mellan de olika beräkningsmetoderna i artikel 2.13 b i förordning nr 3017/79 förutsätter en bedömning av komplicerade ekonomiska förhållanden. Domstolen måste emellertid, som den funnit bl.a. i en dom av den 11 juli 1985 i mål 42/84 Remia (Rec. s. 2545), begränsa sin prövning av en sådan bedömning till att undersöka om förfarandereglerna följts, om de faktiska omständigheter som legat till grund för valet är materiellt korrekta samt att det inte föreligger något uppenbart fel i bedömningen av dessa omständigheter och att det inte föreligger maktmissbruk.
- 20 Sökanden vill genom sin argumentering visa att institutionerna begått ett uppenbart fel vid bedömningen av de faktiska omständigheterna, genom att använda en metod för beräkning av dumpningsmarginalen där det inte togs någon hänsyn till de exportpriser som översteg normalvärdet, och att detta får orimliga följder.
- 21 Denna argumentering kan inte godtas. Det skall först och främst slås fast att i motsats till vad sökanden påstått medför inte metoden med beräkning transaktion för transaktion att de transaktioner som skett till priser som överstiger normalvärdet undantas vid beräkningen av dumpningsmarginalen. Metoden i fråga innebär endast att det görs en fiktiv nedsättning av dessa priser till normalvärdets nivå, men att de ingår i beräkningen av det vägda medeltalet av samtliga priser på exportmarknaden.
- 22 Det skall vidare understrykas att syftet med att det råder valfrihet såvitt gäller de i artikel 2.13 b i förordning nr 3017/79 angivna metoderna är just att den för syftet med antidumpningsförfarandet lämpligaste metoden skall

användas. Enligt artiklarna 2.1 och 4.1 i samma förordning syftar detta förfarande till att undanröja den skada eller risk för skada som dumpningen kan vålla en inom gemenskapen etablerad produktion.

- 23 Metoden med beräkning transaktion för transaktion är den enda metod som gör det möjligt att förhindra manipulationer där dumpningen döljs genom uttag av olika priser, av vilka några överstiger och andra understiger normalvärdet. Att i detta sammanhang tillämpa metoden med ett vägt medeltal skulle inte motsvara syftet med antidumpningsförfarandet, eftersom denna metod i huvudsak skulle innebära att försäljningar till dumpade priser maskeras av försäljningar till så kallade "negativa" dumpningspriser och således inte på något sätt medföra någon minskning av den skada som den berörda gemenskapsindustrin orsakats.
- 24 Domstolen finner därför att kommissionen i förevarande fall inte begått något uppenbart fel genom att vid bedömningen av de faktiska omständigheterna använda sig av metoden med beräkning transaktion för transaktion vid fastställandet av dumpningsmarginalen. Denna grund kan följaktligen inte godtas.

II — Den av sökanden åberopade grunden enligt vilken kommissionens vägran att ta hänsyn till prishöjningar som inträffat efter undersökningsperiodens utgång var rättsstridig

- 25 Sökanden har anfört att denna efter införandet av de preliminära antidumpningstullarna genom förordning nr 744/84 informerade rådet om de av företaget omedelbart vidtagna prishöjningarna, utan att kommissionen emellertid tog hänsyn till dessa och avstod från att införa slutgiltiga antidumpningstullar. Sökanden anser särskilt att kommissionens skäl till att vägra beakta de frivilliga prishöjningarna, nämligen att dessa inträffat efter undersökningsperiodens utgång, inte är hållbart, eftersom detta skulle innebära ett förnekande av skillnaden mellan preliminära och slutgiltiga antidumpningstullar. Begreppet undersökningsperiod, som inte förekommer i förordning nr 3017/79, strider dessutom mot artikel 2 A i samma förordning, av vilken framgår att den skada som gemenskapsindustrin orsakats skall bedömas vid införseln av varorna i gemenskapen. Slutligen har sökanden åberopat att artikel 13 i samma förordning har åsidosatts. Enligt denna artikel skall en lägre tullsats införas om en sådan är tillräcklig för att gottgöra den ifrågavarande skadan.

26 Det skall konstateras att förordning nr 3017/79 ingalunda innehåller någon föreskrift om att hänsyn skall tas till frivilliga prishöjningar efter undersökningsperiodens utgång. Beslutsprocessen omfattar i fråga härom en undersökning vars inledande och genomförande fastställts i artikel 7 i förordningen. Syftet med undersökningen är att genom ett kontradiktoriskt förfarande fastslå de ovedersägliga fakta som skall ligga till grund för beslut om antingen att avbryta förfarandet eller att införa antidumpningstullar. Det framgår även av fjortonde och femtonde övervägandena till förordningen att undersökningen inte får hindra ett snabbt och effektivt agerande från gemenskapens sida. För att båda dessa syften skall kunna tillgodoses är det absolut nödvändigt att undersökningsperioden, under vilken de faktiska omständigheter som konstaterats föreligga har ägt rum, är av bestämd och begränsad varaktighet.

27 Vad beträffar NTN:s påstående om att det skett ett åsidosättande av artikel 2 A och artikel 13 i förordning nr 3017/79, enligt vilka införandet av antidumpningstull är avhängigt av att det föreligger skada, skall det anmärkas att prishöjningar som beslutats efter utgången av undersökningsperioden i förekommande fall kan ge anledning till en omprövning i enlighet med artikel 14 i förordning nr 3017/79, eller medföra att uppburna tullar återbetalas i enlighet med artikel 15 i samma förordning. Det kan följaktligen inte godtas att antidumpningsförfarandet inte kan slutföras eller att ett beslut om införande av en slutgiltig antidumpningstull inte kan fattas enbart av det skälet att de företag som omfattas av den preliminära antidumpningstullen har genomfört frivilliga prishöjningar efter undersökningsperiodens utgång.

28 Denna grund kan följaktligen inte godtas.

III — Den av sökanden åberopade grunden enligt vilken kommissionens beslut att utan föregående prövning vägra anta erbjudandena om prisåtaganden var rättsstridigt och saknade motivering

29 Sökanden har gjort gällande att kommissionens vägran att anta varje prisåtagande, vilken kommit till uttryck i punkt 24 i den omtvistade förordningen, är rättsstridig. I förevarande fall förkastades erbjudandena utan att de dessförinnan blivit föremål för någon sakprövning. Detta beslut var så mycket mera ogrundat som företaget alltid infriat sina åtaganden. Även om det ankommer på institutionerna att besluta om ett erbjudande är godtagbart måste dessa, enligt sökanden, efter en företagen individuell prövning motivera sitt beslut att inte anta erbjudandet, vilket inte skett i förevarande fall.

- 30 Det skall först anmärkas att det av handlingarna i målet framgår att beslutet att inte anta sökandens erbjudande om åtagande fattades efter en individuell prövning, under vilken sökanden fick tillfälle att inkomma med synpunkter på rådets invändningar mot erbjudandena i fråga.
- 31 Det skall vidare, vad gäller invändningen om bristande motivering, erinras om domstolens fasta rättspraxis, som bl.a. kommit till uttryck i en dom av den 26 juni 1986 i mål 203/85 Nicolet Instruments (Rec. s. 2049), enligt vilken den motivering som krävs i enlighet med artikel 190 i fördraget på ett klart och entydigt sätt skall visa hur den gemenskapsmyndighet som antagit den omtvistade rättsakten har resonerat, så att dels de som berörs därav kan få kännedom om grunderna för den vidtagna åtgärden för att kunna ta till vara sina rättigheter, dels domstolen kan utöva sin kontroll.
- 32 Detta krav har i förevarande fall uppfyllts genom de i punkt 24 i den omtvistade förordningen angivna skälen, enligt vilka erfarenheterna inom kullagersektorn visat att åtaganden inte utgör en tillfredsställande lösning på de problem som orsakas av dumpning inom denna sektor.
- 33 Det skall slutligen understrykas att institutionerna härvid har tillämpat föreskrifterna korrekt och fullgjort de uppgifter de tilldelats genom gemenskapsreglerna.
- 34 Det finns nämligen ingen bestämmelse i förordning nr 3017/79 som ålägger institutionerna att anta erbjudanden om prisåtagande. Det framgår tvärtom av artikel 10 i samma förordning att det är institutionerna själva som inom ramen för sin befogenhet att företa skönsmässiga bedömningar skall avgöra om åtagandena i fråga är godtagbara. NTN har emellertid inte visat att de i punkt 24 i den omtvistade förordningen angivna skälen för att inte anta företagets erbjudande om åtaganden innebar att institutionerna överskred ramarna för sin befogenhet att företa skönsmässiga bedömningar.
- 35 Denna grund kan därför inte godtas.

IV — Den av sökanden åberopade grunden enligt vilken proportionalitetsprincipen åsidosatts

- 36 Sökanden har gjort gällande att kommissionen, genom att basera förekomsten av skada för gemenskapsindustrin på att det skett en ökning av importen till gemenskapen under 1982 och 1983 av en begränsad typ av små kullager, har

visat att det saknades grund för att införa en antidumpningstull som avsåg samtliga små kullager. Principen om att den åsamkade skadan skall stå i proportion till storleken på den påförda antidumpningstullen har enligt sökanden således inte iakttagits.

- 37 Av punkterna 23 till 32 i förordning nr 744/84, till vilken hänvisas i punkt 21 i den omtvistade förordningen, framgår att kommissionen visserligen tog särskild hänsyn till att det skett en ökning av importen av "ett begränsat antal grundtyper" av små kullager, men att denna också slog fast att den totala försäljningen av små kullager som tillverkats inom gemenskapsindustrin hade minskat med 13,3 % mellan 1979 och 1983 och att gemenskapsindustrins marknadsandelar under samma period hade minskat från 72 till 60,9 %. Kommissionen visade även att detta förhållande medfört att gemenskapsindustrin vållats stor skada såväl på det finansiella planet som på sysselsättningsområdet.
- 38 Under dessa omständigheter kan införandet av en antidumpningstull på import av samtliga typer av små kullager med ursprung i Japan inte anses strida mot proportionalitetsprincipen.
- 39 Följaktligen kan inte heller den sista grunden godtas, varför talan skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 40 I enlighet med artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Sökanden har tappat målet och skall därför förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna, inklusive de kostnader som förorsakats intervenienterna.

Galmot

Schockweiler

Everling

Joliet

Moitinho de Almeida

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 7 maj 1987.

P. Heim

Justitiesekreterare

Y. Galmot

Ordförande på femte avdelningen